

Bitmemiş Bir Hikayeye Son

Çocukken bütün kitaplarımı okuyacak kadar yaşayacağımı sanırdım. Bunun için dua ettiğimi, babanneme de her namazda bu duayı etmesini söylediğimi, böylece kitaplarımın hepsini okuyacak kadar yaşayabileceğime inandığımı hatırlıyorum. Babannem Tanrı'nın çocukların kalbi temiz olduğu için her istediklerini verdiğini söylemişti, ben de kitaplarımın hepsini okuyuncaya kadar yaşamayı diliyordum işte.

Büyüdükçe aldığım her kitapta Tanrı'yı aldattığımı hissettim, ömrümü biraz daha uzatıyor, Tanrı'dan biraz daha mühlet alıyordum. Yayıncılık bu haliyle devam ederse, sonsuza kadar yaşayacak kadar kitap alabilirdim. İnsanlar kütüphanemden ödünç kitap istediklerinde vermeyişimin en büyük sebebi çocukluğumdan beri kimseye itiraf edemediğim bu inancımdır.

En zayıflarından biri olsa da en son kaybettiğim inancımın bu olduğunu sanıyorum. Beni her hafta kitapçılara götüren ayaklarım kesildiğinde, o zamana kadar sadece kitaplardan okuduğum varoluş yükünü tecrübe etmeye başladım. Veya başladığımı sandım. Hastalık hastalığı gibi, sadece varoluş varoluşçuluğu da olabilir bu.

Psikolog bana bunun tipik bir orta yaş bunalımı olduğunu söyledi. Hayatta olabileceği her şey olmuş bir erkek gibi görünüyorum, biri onaltı, biri ondört yaşında iki çocuğum var, hemen herkesin kıskandığını hissettiğim bir işim, gelen herkesin gözbebeklerinde kıskançlığını gözlediğim bir evim, yavanlığına kendimden başka kimseyi ikna edemeyeceğim bir eşim var.

Psikolog bana reçetesiz alınabilecek bir ilaç tavsiye etti, gidip almadım. Hayatımda ufak değişiklikler yapmamı, spora başlamamı, tatil yapmamı, hatta bunlar işe yaramazsa, şehir değiştirmemi söyledi. Yeni bir şehrin getirdiği imkan ve sorunlar beni aynı adımları yıllardır atmakta olduğum şehrin getirdiği bunalımdan kurtarabilirmiş.

Bunların hiçbirini yapmadım. Olmayan hastalıklar icad edip, sonra insanları sınıflayan cinsten birilerine neden gittiğim de dert oldu. Akşam yemeğinden sonra karımın günüyle ilgili dinlediğim bütün o saçmalıklar kadar mide bulandırıcıydı dinlediklerim.

Karıma baktığımda, beni zamanında peşinden sürükleyen şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Yaşına göre hala güzel bir kadın olmasına rağmen, yirmi yıl önce peşinden koştuğum kadınla bir akrabalığı olmasına bile ihtimal vermem.

Daha doğrusu akrabalığı umurumda bile olmaz, beni yirmi yıl önceki kendisiyle tanıştıracak biri değil o, bambaşka biri.

Halime acıdığını söylediğinde şaşırmışım. Ona eskisi gibi çiçekler almıyormuşum. Aslında onyediyedi senedir çiçek falan almıyorum ama bu nedense bazı zamanlar çiçeklerinden bile sessiz kaldığımı hissettiğim şu günlerde hatırlandı. *Uzun zamandır çiçeklerimizi buketle değil, saksıyla alıyoruz, sen de onlara bakıyorsun* demiştim. Söylediğim sanki tamamen başka bir konudanmış gibi seyretti yüzümü, ne anlamaya çalıştığını anlamadığım bakışlarla.

Bir ara kendime yeni bir sevgili bulup, karımı aldatmanın bana bir enerji vereceğini düşündüm. Gazetede en iyi afrodizyaklardan birinin başka bir kadın olduğunu okumuştum; afrodizyak ihtiyacım olduğundan değil, sadece başka bir yüzün, başka bakışların sağaltıcı olacağına inanmaya çalıştığım. İki sene önce tenis kulübünde tanıştığım ve o zamanlar bana çekici gelen bir arkadaşımı tekrar aradım, bir yerlerde yemeğe gitmeyi teklif ettim, kabul etti.

Orta halli bir restorana gittik. Kaderin her ne cilvesiyse, tam karşımda, sevgilisinin karşısında eli ayağına dolaşan yirmili yaşlarında bir çocuk oturuyordu. Bir ona baktım, bir de karşımdaki kadına, sonra çocuğun ne derece salak ve mide bulandırıcı olduğunu düşünerek, arkadaşına yemekten ve içkiden şikayet etmeye başladım. *Evinin önünde arabadan inerken, beni bütün bir gece aklına gelen her şeyden şikayet etmek için mi çağırdın* dediğinde de, evet, diye cevap verdim. Cehennem olsun gitsin, iki sene önceki hali daha iyiydi.

Ondan sonra sokakta gördüğüm ve sevgilisine aşık olmuş gibi bakan tüm erkekler bende bu bulantıyı uyandırmaya başladı. Herbirinde aşık olmaya çalışan ama beceremeyen kendimi görüyordum. Karımdan duyduğum tiksintinin aynısını, anlamsız ritüellere boğulmuş ve bunlara imanını isbat etmek istermiş gibi bağlanan erkeklere ve onları köle yapan kadınlara karşı da duyuyordum artık.

Asıl sorunun aşk, sevgi veya ilişki değil, en düz tarafından seks olduğunu düşünmeye başladım bundan sonra. İnternette fahişe ısmarlayıp, bir otelde buluştum ancak kadını görünce, resmindeki sevimlilik yerine, biraz sonra sayesinde üreteceğim sıvının dokusu kapladı bedenimi. Kusmak için lavaboya koştuğumda arkamdan gelmedi. Alışık olmalı böyle durumlara.

İnsanlar ritüellerle anlaşıyor ve bunun için aptallar. Hemen her işin başı ve sonu ritüellere ayrılmış. Sevgilinize sevgili ritüeli, eşinize eş ritüeli, fahişenize fahişe ritüeli uygulamak zorundasınız, bu konuda hergün suratımıza tükürülen hürriyet masallarının bir anlamı yok, çünkü insanlar sadece ritüellerini ne kadar iyi oynadıklarıyla değer kazanıyorlar.

Masonlarda da böyle olduğunu anlatmıştı bir arkadaşım. Derecesi yükseldikçe, ritüel sorumlulukları da artıyormuş, yüksek dereceli masonların hemen her konuda aynı düşündüğünü bile söylemişti.

Herkesin dikkat ettiği bir ritüel olduğuna o zaman mı dikkat kesildim, bilemiyorum, ancak bu bulantının aslında ritüele karşı bir hınç olduğunu, eridiğini

hissettiğim ömrümün bu herhangi bir anlamı olmayan ritüellere kaptırmanın getirdiği bir panik olduğunu sezdim.

Panik, doğru kelime mi bilmiyorum ama insanların değer verdiği her faaliyete bunun kıvrımının sebebinin ölümü farketmekten kaynaklanan bir panik olduğunu hissediyorum. Ritüeller, insanlarla insanların ve insanlarla eşyanın o bitmez tükenmez sonu gelmez başına erişilmez derinine karışılmaz akışlarıyla insana zamanı unutturan ritüeller, bu paniğin çöreklandığı zihinde bendeki tiksintiye yol açıyor olmalı. İnsanın kendini unutmak için geliştirdiği bütün saçmalıklar, buna yazmak ve okumak da dahil, işte bu paniğin elinde çözülüp yok oluyor.

Ölüyorum diyor, farkedemeyen kişi.